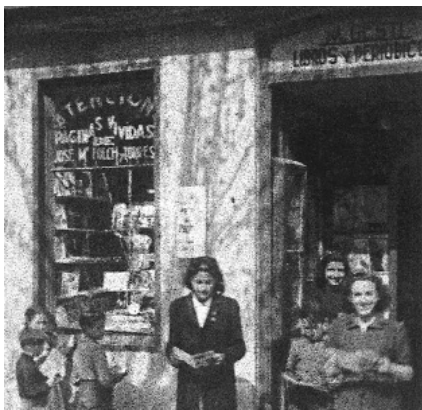

sobretot en les dates catalanes més assenyalades, però normalment hi havia les últimes novetats editorials exposades, material d'oficina i petites joguines, per això, per a molts infants, anar a la Llibreria Cervantes era com anar a una "petita fira".

Quan hi entraves, et trobaves envoltat de mostradors plens de diaris i revistes i de prestatgeries farcides de llibres i llibretes, joguines i papereria diversa. Al fons, on el taulell envidriat en forma d'ela tenia el braç més curt, és on despatxaven normalment. De vegades, depenent de l'hora, no hi havia ningú a la botiga i havies d'esperar que el dring de la porta fes sortir algú de l'interior, de la rebotiga, on vivien. En altres ocasions, l'espera inevitable es devia a les converses que s'hi enraigaven freqüentment, debats i tertúlies improvisades entre els clients i els propietaris. Pel seu tarannà i l'ambient acollidor de la botiga, convidava d'anar a la Llibreria Cervantes a comprar el diari i a fer-la petar, ja fos de futbol, de política o de l'última novetat del barri.

Van ser quaranta anys de contacte diari amb la ciutat i amb la Creu Alta i els seus veïns, fins que, el juny de 1988, va desaparèixer una botiga que havia esdevingut una referència per a molts ciutadans, un establiment que va saber fer veïnatge i que, durant els anys difícils de la postguerra i de la progressiva fi de l'anterior règim, va mantenir molt viva la flama de la nostra cultura. ●

Llibreria Maria Gestí, al número 58 de la Via Massagué. Anys 40

CINEMA

Si Gudjohnsen, aleshores Hitchcock

Fellu Vilaplana

Cada vegada amb més freqüència, i amb més resignació, no ho nego pas, passo per èpoques en les quals se'm fa una utopia trobar una pel·lícula d'actualitat que m'esperoni a escriure un article. Suposo que el motiu principal és degut a que fa temps vaig arribar a la resolució de no escriure mai més articles de films que no em diguessin alguna cosa original per motivar unes línies. Havia fet el contrari en alguna ocasió, però, després, ho vaig considerar quasi un acte de masoquisme molt desagradable. La qüestió és que havia de dedicar unes hores a escriure un article explicant per què tal o qual film m'havia semblat fluix, i vaig considerar que potser ja havia desapropiat prou el temps durant la projecció. Si no havia passat, és clar, que havia marxat a mitja pel·lícula i m'havia dedicat a fer alguna activitat més profitosa, com ara no fer res. És una decisió estrictament personal, i segur que discutible, ja que també entenc que explicant el que creus que no està bé d'un film, ho contraposes al que creus que està bé i d'aquesta manera s'hi pot donar, malgrat tot, un tarannà positiu, a l'article. Però com que el temps per a dedicar-me a escriure cada vegada se'm redueix més, vaig pensar que valia més la pena dedicar aquesta part del meu temps lliure, si així s'esqueia, a explicar el perquè m'havia agradat una pel·lícula, ja que era molt més reconfortable i gratificant.

La majoria dels films de la cartellera d'aquest estiu em generen, doncs, com a mínim, desconfiança, per no dir animadversió, a excepció d'algun bon auguri que s'ha quedat en un miratge, com ara el últim film de Roberto Benigni. Diguem que les pel·lícules d'estrena m'esperonen, en el millor dels casos, a anar a la platja, a fer una excursió, a quedar-me en un jardí per continuar durant tota la tarda el llibre que estava llegint o bé a repassar la premsa de la jornada. I ha estat, precisament, fent aquesta última proposta d'activitat substitutòria que m'he vist llegint referències, en nombrosos articles, i quasi de forma simultània, a Alfred Hitchcock, totes en les seccions d'esports de diaris generalistes o bé en diaris esportius directament. Em resulta rocambolesc llegir el nom de Hitchcock enmig d'una crò-

nica d'actualitat esportiva, al costat dels noms de Ronaldinho, Deco i Rijkaard. El motiu d'aquest còctel divers de noms és degut a la campanya que ha fet el R.C.D. Espanyol per a publicitar el partit d'anada de la Supercopa d'Espanya de futbol contra el F.C. Barcelona. Resulta que els creatius de l'agència de publicitat del Espanyol s'han inspirat en el film **The Birds** (1963, Los pájaros), d'Alfred Hitchcock, per fer un anunci per a televisió. El *spot* representa un seguidor barcelonista que està menjant, confiat, un entrepà en un banc, fins que comença a ser assetjat per un estol de periquitos cada vegada més nombrós: una metàfora de l'assetjament blanc-i-blau que patiran els blaugrana durant el partit. A mi la campanya m'ha resultat si més no simpàtica, tot i que no tinc especials simpaties pels colors que defensa. No m'ha semblat irrespectuosa ni amb el film ni amb el director, ni res de semblant, no vaig pas per aquí. De fet, ara que ho recordo, el mateix film va servir, fa pocs anys, per a l'anunci d'un cotxe, durant el qual s'intercalaven fotogrames reals de la pel·lícula. Estem parlant, per tant, d'un film que la gent majoritàriament coneix i d'un director que a ningú no se li fa estrany. Després del partit, que va perdre l'Espanyol, van aparèixer en molts articles de to barcelonista referències i metàfores, un pèl fàcils, tot s'ha de dir, a l'anunci i al resultat final del partit.

Aleshores, llegint aquestes cròniques, m'ha sorprès veure el nom del director anglès mal escrit en innombrables ocasions, la qual cosa denota, més que un error tipogràfic en cadena, una falta d'interès, un *tansementofisme* aclaparador per escriure el nom correctament. M'he trobat, per exemple, escrit *Hitchcock* i *Hithcook* en els diaris *El País*, *El Mundo Deportivo* i *AS*. A veure, sóc conscient que saber un nom no implica saber-ne alguna cosa, però ja que el teu ofici és el de periodista, se suposa que vols tenir alguna mena de rigor en les teves cròniques, encara que aquest rigor vagi, en aquest cas excepcional, més enllà de l'àmbit esportiu pròpiament dit. Coi, no és tan difícil, existeixen enciclopèdies, són aquells llibres gruixuts, de pols fàcilment acumulable, que fan corbar la prestatgeria i tenen altres utilitats a banda que el color de l'enquadernació faci joc amb les cortines del menjador. O, què carai, et pots connectar a la xarxa d'internet i al buscador Google, per exemple, que et trobarà ràpidament uns quants llocs web acceptables sobre el director anglès, que ompliran ràpidament la llacuna, fàcilment excusable, d'altra banda, de la teva memòria o de la teva ignorància. Només n'has de tenir ganes. Fins seria excusable que fos un error tipogràfic, que es resol posteriorment amb una *Fe d'errades*, i santes pasqües. Però el problema, desgraciadament, és més de fons, d'una falta d'interès infinita. Aquests periodistes són capaços d'escriure correctament els noms, cada vegada més impronunciables, dels nous fitxatges de cada temporada, com ara el del nou jugador islandès del Barça: Gudjohnsen -no sabia com s'escrivia i ho he anat a mirar. Doncs, desenganyeu-vos, té la mateixa complicació escriure *Gudjohnsen* correctament que escriure *Hitchcock*.

No em considero un purista, ni molt menys, sinó algú a qui li agrada el cinema d'autor des de la individualitat de la seva butaca però, ho sento, no puc evitar que em faci posar els ulls en blanc veure el nom del director anglès mal escrit, perquè denota una total falta de respecte. Jo, quan no sé alguna cosa, me n'informo, em documento. I és que la certesa de saber-me un ignorant m'esperona el coneixement. Però el que potser em fa més ràbia és que segur que, si aquest anunci s'hagués inspirat, no ho sé, per exemple, en l'obra de teatre **El somni d'una nit d'estiu**, el periodista de torn s'hauria esmerçat per saber com carai s'escriu *Shakespeare* correctament. Per què pots quedar com un incult si no saps escriure

Shakespeare sense errors, però escriure *Hitchcock* bé és considerat una simple fotesa ?

Sóc molt conscient que al món estan passant coses prou colpidores i cadascú ja té prou preocupacions personals com per donar més importància de la que té al *passotisme* d'un periodista esportiu, i tal dia farà un any. Però, carai, ja que en tinc l'oportunitat, no em puc estar de denunciar-ho. En fi, si Gudjohnsen, amb totes les lletres, aleshores Hitchcock, ídem, sisplau, i tothom content. ☹

